

ikke tilbage — oplæste følgende af sine Motiver til det Lovforslag, Regeringen var kommen med; det staar Sp. 633 i Folkestingstidenden: „Da det er at antage, at der ingen Udset er til, at en saadan (nemlig Grundlovsændring) vilde kunne tilvejebringes“ — det troede Regeringen ikke, Tiden var til — „har man lige over for Budet i Grundlovens § 32 ikke troet at kunne forsvare at undlade at fremsætte nærværende Forslag“. Naar man ikke kan faa en Grundlovsændring, saa er der, mener Regeringen altsaa ifølge sine Motiver, i Henhold til Grundlovens § 32 en Forpligtelse til at forelægge et Forslag om, at der skal være 137 Folketingsmænd. Vi behøve altsaa ikke at strides længere om, at Regeringen har den samme Mening som vi, at det, der foreslaas her, aldeles ikke er i Overensstemmelse med Grundlovens § 32. Mindelad os nu se, hvordan Flertallet og Mindretallet med tog paa denne Sag, da vi sidste Gang forhandlede den alvorlig i Folketinget; det er ikke længere siden, end at Betænkningen er dateret den 22de Januar 1892, og vi skrive dog i dette Øjeblik kun 94. Flertallet i Udvalget bestod af det ærede Medlem fra Bælum, som ikke er Medlem nu, Bing, af det ærede Medlem fra Grenaa, Bønløkke, som heller ikke er Medlem af Tinget nu; de øvrige Medlemmer vare det ærede Medlem fra Brødstrup (Bøtter), det ærede Medlem fra Brønderslev (S. P. Christensen), det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm), det ærede Medlem fra Sønder Broby (Høgsbro), det ærede Medlem fra Sønderfj (Højmar), det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen), det ærede Medlem fra Sakskøbing, som den Gang var Nielsen-Grøn, og endelig det ærede Medlem fra Frederiksbund (P. Pedersen). En hel Del af disse ærede Medlemmer ere til Stede her i Tinget endnu. De begynde deres Betænkning med at sige, at de „paastønne i høj Grad, at Regeringen den 10de Januar 1891 for første Gang har forelagt et Forslag til en fuldstændig Gennemførelse af Kravet i Grundlovens § 32“. Altsaa, alle disse Medlemmer, af hvilke jo en hel Del ere her i Tinget endnu og høre til de 25, indrømme, at Regeringen ved at forelægge et saadant Forslag fuldt ud opfylder Grundlovens § 32. Nu var der et Mindretal i Udvalget, det bestod af det ærede Medlem fra Kerteminde (N. Andersen), det ærede Medlem fra Frederiksborg (L. Dinesen), det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) og det ærede Medlem fra Stovrehedinge (S. Scavenius). Det siger ogsaa, at „det af Regeringen fremsatte Forslag om en foran-

dret Fordeling af Folketingskredse er i god Overensstemmelse med Ordlyden af Grundlovens § 32.“ Nu have vi altsaa baade Ministerens Erklæring om, hvorledes denne Paragraf skal forstås, og Flertallets og Mindretallets Mening om dette Forslag med de mange Valgkredse, 137, og det er den, at det og det alene er i Overensstemmelse med Grundlovens § 32. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) ikke kan forlange nogen bedre Støtte for sin Mening, end at Regeringen og Mindretallet vare enige med ham. Han selv var Ordfører for Flertallet i denne Sag. Endvidere siger dette Mindretal — med den ærede Formands Tilladelse vil jeg gerne læse nogle ganske faa Linier op af dette Mindretals Betænkning, der findes i Tillæg B., Sp. 614, 1891—92: „Mindretallet maa derfor, da det ikke kan gaa ind paa Forslaget“ — det vilde de ikke ind paa — „anbefale en Grundlovsforandring i den ovenfor fremsatte Retning.“ Det samme Mindretal siger i 1892—93 — det beder jeg det høje Ting lægge Mærke til, thi det er jo interessant nu, naar vi høre Udtalelserne baade fra dem selv og fra deres hele eller halve Venners Side i denne Debat —: „Man skønner ikke rettere, end at de forskellige politiske Partier uden Vanskelighed maatte kunne enes herom, da Endringens Tendens alene er større Ligelighed for Vælgerne og en betydelig Udgang for første Delen af dem til at afgive deres Stemmer.“ Uagtet vi den Gang levede midt i Provisorierne, og det gjorde vi jo i 1892, udtalte Højres Mindretal her, at de mente, at der ingen uoverstigelig Hindring var for at faa en Grundlovsforandring. De erkendte, at det at lave en Valglov, som ikke var i principiel Overensstemmelse med Regeringens Forslag, ikke var tilladeligt. Derfor — jagde de — maa vi, der ere enige om det, have en Grundlovsforandring. Uagtet vi den Gang laa midt i Provisorierne, mente Mindretallet altsaa dog, at der ikke var nogen uoverstigelig Hindring for at faa en Grundlovsforandring. Men var der ingen Hindring derfor i 1892, saa skal jeg rigtignok mene, at det, hvis de nu og bedre Tilstande, vi nu ere komne ind i, skulle have noget paa sig, maa være meget rimeligere nu at antage, at vi kunne faa en Grundlovsforandring. Med disse 3 Oplæsninger, som jeg henstiller til de ærede Medlemmer selv at gaa efter, synes det mig bevisst, at der aldeles ingen Tvivl kan være om, hvad Meningen er med Grundlovens § 32, og heller ikke om, at det Forslag, der her foreligger, ikke er i Overensstemmelse med Grund-